

[Pia Dahl]

renceevnen på længere sigt, for hvad nytter det, hvis det kommer til at koste arbejdsgiverne, lad os sige 1 mia. kr.? Hvor er vi så henne i det store spil?

Vor principielle holdning er, at man ikke skal betale for varer, man ikke får. Det er faktisk også vores holdning, når det gælder arbejdsgiverne, at hvis de ikke får noget arbejde ud af dem, de har ansat, er det heller ikke rimeligt, at de skal betale for det.

Regnestykkerne – og det gælder mest dem i lovforslag nr. L 30 – vil vi meget gerne have belyst. Jeg ved godt, det er svært at spå om udviklingen, men vi ser i hvert fald frem til at få lidt mere materiale på bordet.

I lovforslag nr. L 29 er der i hvert fald et problem, hvad angår de deltidsansatte. Vi må vel alle erkende, at vi ikke havde regnet med, at der ville komme en så kolossal udvikling i antallet af deltidsansatte. Det er også noget, vi meget gerne vil have belyst i udvalget.

Så er der spørgsmålet om bruttorevalideringsydelsen. Jeg skal sige, at vi i princippet finder den fornuftig, men vi vil gerne have tallene belyst yderligere og have nogle analyser til støtte for, om vi skal lægge os fast på det tal, ministeren fremlægger, 10.387 kr. månedligt, om det er realistisk, at vi kan nå helt derop.

Endvidere er der spørgsmålet om, hvem der skal tilkendes denne revalideringshjælp. Der læser jeg i de høringssvar, vi har fået, at ministeren eller Socialministeriet vil opridse nogle retningslinjer for tildelingskriterierne, og dem håber jeg vi kan få, for det synes jeg er meget vigtigt.

Med hensyn til lovforslag nr. L 30 vil vi gerne spørge, hvordan refusionsreglerne vil blive udformet, om det først er noget, der kommer frem, når man skal forhandle med kommunerne, eller hvad man har tænkt sig.

Alt i alt er her altså nogle ting, som vi synes er rigtig gode, men specielt udvidelsen af arbejdsgiverperioden er vi ikke særlig betaget af.

Så er der spørgsmålet om husvidebestemmelsen i lovforslag nr. L 30, hvor vi i Fremskridtspartiet i hvert fald ikke finder, at socialministeren skal kunne sidde ovre på sit kontor og bestemme uden om lejelovgivningen. Højest sandsynligt vil Fremskridtspartiet også fremkomme med ændringsforslag hertil.

Vi glæder os til udvalgsarbejdet og håber også, at vi vil kunne blive enige, således at der er

mulighed for, at også Fremskridtspartiet kan stemme for i hvert fald et par af disse forslag.

Kirsten Lee (RV):

Af og til får vi lavet nogle regler herinde, der er så indviklede, at der kun er få, der kan overskue dem, og administrationen bliver alt for tung og alt for dyr, og det er faktisk tilfældet med sygedagpengesystemet.

Så er det dog forunderligt, at Fremskridtspartiet som det parti, der råber højest af alle om overadministration og bureaukrati, og jeg ved ikke hvad, er betænkelig, når et enigt udvalg, der består af både arbejdsgivere og arbejdstagere, foreslår nogle enkle regler, og når der oven i købet foreligger ganske betydelige offentlige besparelser.

Jeg kunne også godt tænke mig at vide, om fru Pia Dahl overhovedet har sat sig ind i, hvad huslejebestemmelsen drejer sig om i dette lovforslag, for efter sædvane burde dette være et af de områder, hvor Fremskridtspartiet skulle stille sig op og juble højt. Så jeg tror, fru Pia Dahl skal læse det en gang til.

I Det Radikale Venstre finder vi det faktisk glædeligt, at et enigt dagpengeudvalg har været i stand til at foreslå nogle regler, der er meget enklere end de nuværende, og hvor man oven i købet kan spare penge, som gør os i stand til at foretage nogle omprioriteringer, sådan at vi på et langt tidligere tidspunkt kan foretage en aktiverende indsats over for en gruppe, som ellers meget nemt kommer til at hænge fast i passive ydelser og kan gå direkte fra sygedagpenge over til førtidspensionssystemet, uden at alternative muligheder måske har været tilstrækkelig godt afprøvet.

Dette forslag betyder, at der vil ske færre overførsler mellem de forskellige offentlige kasser. Det er hensigtsmæssigt. Når arbejdsgiveren nu kommer til at betale for to ugers sygefravær i stedet for én, er det en ganske betydelig administrativ lettelse for kommunerne, for de aller fleste bliver jo raske inden for 2-ugersperioden. Det gør, at kommunerne i langt højere grad kan koncentrere sig om de relativt få, som er langtidssygemeldte, og det skulle muliggøre, at de kommunalt ansatte kan bruge mere tid på rådgivning og vejledning af nogle af de grupper, der henvender sig på bistandskontorerne. Og det er faktisk det og ikke bogholderi, der er sagsbehandlernes primære opgave.